

Kız ve Kurtarılan Tavşan

Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Kurtarılan Tavşan

Ebru Mina TOMURCUK

Uykulu bir köyün kıyısındaki yumuşak yeşil bir tepede, Lily adında bir kız oturup dinlemeyi severdi. Sıcak açık kahverengi bir teni ve bir kulağının arkasına sıkıştırılmış dalgalı koyu kahverengi saçları vardı. Hardal sarısı kazağı en sevdiği giysiydi ve bez çantasında sessiz zaman malzemeleri taşırdı. Lily, dünyanın durgun ve sakin olduğu sabahın erken saatlerindeki sessizliği severdi.

Sisli bir sabah, Lily kır çiçeklerinin olduđu yerin yakınında küçük, gri-kahverengi bir tavşan gördü. Krem rengi bir karnı ve içi soluk pembe uzun kulakları vardı. Bir kulağı hafifçe yana eğikti ve etrafına küçük mavi bir kurdele gevşekçe bağlanmıştı. Tavşanın koyu renkli gözleri kocaman ve tetikteydi. Bir dal çıtırdadığında irkildi ve bir çalının altına kaçtı.

Lily onu kovalamadı. Alçak bir şekilde çömeldi ve hiç kıpırdamadan durdu. 'Sorun değil,' diye fısıldadı. 'Sessiz olacağım.' Tavşanın pembe burnunun nasıl seğirdiğini ve kulaklarının her sese nasıl döndüğünü fark etti. Lily ona kendini güvende hissettirmeye karar verdi. Sessiz alanlar yaratacak ve sakin, öngörülebilir bir düzen sürdürecekti.

Eve dönünce Lily çantasını yumuşak şeylerle doldurdu: küçük bir battaniye, bir minder ve bir avuç taze havuç dilimi. Tavşanın ani seslerden korkmasını düşündü. Yüksek patlamalar ve keskin çatırtılar onu saklanmaya itiyordu. Bu yüzden Lily yavaş hareket etmeyi ve alçak sesle konuşmayı planladı. Her sabah aynı saatte aynı yere gidecekti.

Ertesi gün Lily kır çiçeklerinin olduđu yere döndü. Battaniyeyi yaşlı meşe ağacının altına serdi ve sessizce oturdu. Tavşana doğru uzanmadı. Sadece bekledi; ela gözleri yumuşak ve sakindi. Uzun bir süre sonra tavşan çalının altından başını uzattı. Burnu seğırdi ama kaçmadı.

Gün geçtikçe Lily sessiz düzenini sürdürdü. Gün doğumunda gelip battaniyeye oturdu. Bazen kitap okudu; bazen sadece kuşları dinledi. Tavşan onu uzaktan izlemeye başladı. Bu hareketsiz, sessiz kıza meraklı görünüyordu. Lily çimlerin üzerine bir havuç dilimi bıraktı, sonra kendi yerine geri döndü.

Bir sabah tavşan biraz daha yakına zıpladı. Kulakları dikildi ve mavi kurdelesı dalgalandı. Lily'nin kalbi hızlı attı ama sakın kaldı. 'Merhaba, küçük dostum,' dedi yumuşak bir sesle. Tavşan dondu, sonra gevşedi. Havuç dilimini kemirdi ve burnunu seğirdi. Lily yumuşak, sakın gülümsemesini gösterdi. Bu, güvenin başlangıcıydı.

Ama ani sesler hâlâ tavşanı korkutuyordu. Uzakta bir köpek havladığında çalının altına fırladı. Lily peşinden gitmedi. Sabırla bekledi. Tavşan geri döndüğünde, 'Her şey yolunda. Ben hâlâ buradayım,' diye fısıldadı. Hareketlerinin yavaş ve öngörülebilir olmasına dikkat etti. Tavşan, onun sessiz varlığının güvenlik anlamına geldiğini öğrendi.

Lily tavşan için özel bir sessiz köşe yapmaya karar verdi. Meşe ağacının arkasında, patikadan uzakta korunaklı bir yer buldu. Yumuşak battaniyesini serdi ve bir minder ekledi. Küçük bir su kabı ve birkaç havuç dilimi koydu. 'Burası senin sessiz alanın,' dedi tavşana. 'Burada yüksek ses yok.'

Tavşan sessiz köşeyi keşfetti. Battaniyeyi ve minderi kokladı. Yumuşak kumaşın üzerine zıplayıp yerleşti. Eğik kulağı gevşedi ve koyu renkli gözleri uykulu bir hal aldı. Lily yakında oturup kitabını okudu. Tavşan bu öngörülebilir düzende kendini güvende hissetti. Her sabah onun gelmesini bekledi.

Sonra bir gn gkyznde yksek bir gk grlts çatladı. Tavşan titredi ve alının altına saklandı. Lily acele etmedi ya da onu yakalamaya alışmadı. Sessiz kşede sessizce oturdu ve yumuşak, kararlı bir sesle konuştu. 'Buradayım,' dedi. 'Gk grlts geecek.' Dzenini sakın ve ngrlebilir tuttu.

Yavaşça tavşan dışarı süründü. Lily'ye doğru zıpladı ve bacağına yaslandı. Lily ani bir hareket yapmadı. Sadece onun sıcaklığını hissetmesine izin verdi. 'Sen cesursun,' diye fısıldadı. Tavşanın burnu seğirdi ve yanına yerleşti. Lily, korkusuna saygı duymanın ona güvenmesine yardımcı olduğunu biliyordu. Arkadaşlıkları yavaşça, nazikçe ve gerçekten büyüyordu.

Fırtınadan sonra tavşan Lily'yi her yerde takip etti. O okurken çantasının üzerine oturdu. Elinden havuç kemirdi. Zıplarken mavi kurdelesini sallandı. Lily yumuşakça güldü ve tavşanın kulakları dikildi. Artık onun sessiz seslerinden korkmuyordu. Onun her zaman sakin ve nazik olacağını biliyordu.

Lily ve tavşan birlikte birçok mutlu sabah geçirdiler. Sessiz köşeyi düzenli tuttu ve her zaman aynı saatte geldi. Tavşan, yüksek seslerin gelip geçtiğini ama Lily'nin nezaketinin kaldığını öğrendi. Arkadaşlıkları sabırdan ve saygıdan filizlenmişti. Kız ve kurtarılan tavşan en iyi arkadaşlardı.

Lily, güvenin yumuşak topraktaki bir tohum gibi yavaşça büyüdüğünü öğrendi. Tavşanın korkularına saygı duyarak onun arkadaşlığını kazanmıştı. Tavşan, tüm seslerin korkutucu olmadığını ve tüm insanların kovalamadığını öğrendi. Bazen sakın gülümsemeli sessiz bir kız, hepsinin en güvenli arkadaşı olabilir.

Ve böylece, yumuşak yeşil tepede bir kız ve bir tavşan yan yana oturdular. Tavşanın mavi kurdelesini esintide dalgalandı. Lily'nin hardal sarısı kazağı güneşte sıcacıktı. Dünyayı birlikte izlediler, sessiz ve huzurlu. Hikâyeleri bize nezaketin ve saygının, güvenin ve arkadaşlığın her seferinde bir nazik günle filizlenmesini sağlayabileceğini öğretir.